

Sygnatura akt III K 1/21

7.

8.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2021 r.

12.Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Olszewski

Protokolant: Bożena Wolfram

13.w obecności Prokuratora Karola Przybylskiego

14.po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 23 lutego 2021 r.

15.sprawy D. N. (1) syna M. i J. z d. K., urodzonego (...) we W.

o s k a r ż o n e g o o t o , ż e

I. w okresie, co najmniej od marca 2020 r. do 30 kwietnia 2020 r. w B., S., wspólnie z innymi nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa metodą na tzw. „policjanta”, **tj. o czyn. z art. 258 § 1 kk;**

II. w dniu 30 kwietnia 2020 r. w B. przy ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, usiłował doprowadzić B. F. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 180 000 zł w ten sposób, iż zgodnie i przyjętym wcześniej podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, że syn jej uczestniczył w wypadku drogowym, żądając za odstąpienie od jego zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które miał osobiście odebrać od B. F., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, **tj. o czyn z art 13 § I kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;**

III. w dniu 01 kwietnia 2020 r. około godz. 13.00 w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził C. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 23.000 zł. w ten sposób, iż zgodnie i przyjętym wcześniej podziałem ról, nieustalone osoby zatelefonowały do pokrzywdzonej podając się z wnuczkę K. R. oraz za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swoich tożsamości oraz okoliczności, iż jej wnuczka uczestniczyła w wypadku drogowym, żądając za odstąpienie od jej zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które następnie osobiście odebrał od M. B., działającej na polecenie pokrzywdzonej C. B., **tj. o czyn z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;**

IV. w dniu 28 kwietnia 2020 r. około godz. 10.00 w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził K. M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 40.000 zł. w ten sposób, iż zgodnie i przyjętym wcześniej podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za jej wnuka o imieniu D. oraz za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swoich tożsamości oraz okoliczności, żądając za odstąpienie od jego zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które następnie osobiście odebrał od pokrzywdzonej K. M., **tj. o czyn z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk**

orzeka

1. uniewinnia D. N. (1) od czynów zarzucanych mu w punktach I., II., III. i IV. aktu oskarżenia;
2. orzeka, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. N. (2)	I. w okresie co najmniej od marca 2020r. do 30 kwietnia 2020r. w B., S., wspólnie z nieustalonymi osobami brał udział	

w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa metodą na tzw. „policjanta” tj. o czyn z art.258 § 1 kk

II. w dniu 30 kwietnia 2020r. w B. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, usiłował doprowadzić B. F. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 180.000 zł w ten sposób, iż zgodnie z wcześniej przyjętym podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, że syn jej uczestniczył w wypadku drogowym, żądając za odstąpienie od jego zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które miał osobiście odebrać od B. F., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, tj. o czyn z art.13 § 1 kk w zbiegu z art.286 § 1 kk i art.65 § 1 kk

III. w dniu 1 kwietnia 2020r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w

celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził C. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 23.000 zł w ten sposób, iż zgodnie z wcześniej przyjętym podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za wnuczkę K. R. oraz za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, że jej wnuczka uczestniczyła w wypadku drogowym, żądając za odstąpienie od jej zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które następnie osobiście odebrał od M. B., działającej na polecenie C. B., tj. o czyn z art.286 § 1 kk i art.65 § 1 kk

IV. w dniu 28 kwietnia 2020r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził K. M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 40.000 zł w ten sposób, iż zgodnie z wcześniej przyjętym podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za jej wnuka o imieniu D. oraz za funkcjonariusza Policji,

		wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, żądając za odstąpienie od jego zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które następnie osobiście odebrał od K. M., tj. o czyn z art.286 § 1 kk i art.65 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>D. N. (2) od kilku lat trudnił się świadczeniem usług przewozowych, które wykonywał przy użyciu swego samochodu marki S. (...). W trakcie swej działalności przewoził osoby z lotnisk i na lotniska, pełnił rolę kierowcy podczas imprez ślubnych oraz innych okazji i uroczystości.</p> <p>Swe usługi ogłaszał na portalu (...), w mediach społecznościach.</p> <p>W drugiej połowie marca 2020r. zadzwonił do niego z angielskiego numeru telefonu nieustalony mężczyzna, który przedstawił się imieniem (...), który wyraził zainteresowanie współpracą z D. N. (2) przy przewożeniu paczek. Po ustaleniu organizacyjnych i finansowych warunków współpracy obydwaj mężczyźni ustalili, że D. N. (2) w dniu 23 marca 2020r. pojedzie pod wskazany adres i</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego,</p> <p>dowody z dokumentów,</p> <p>wyjaśnienia D. N. (1)</p> <p>wyjaśnienia D. N. (1),</p> <p>dowód z dokumentu – zeszyt,</p> <p>wyjaśnienia D. N. (1),</p> <p>Wyjaśnienia D. N. (1)</p> <p>dowód z dokumentu – zeszyt,</p> <p>wyjaśnienia D. N. (1),</p> <p>zeznania M. B.</p> <p>zeznania C. B.</p> <p>wyjaśnienia D. N. (1)</p> <p>zeznania K. M.</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego,</p> <p>dowód z dokumentu – zeszyt,</p> <p>zeznania B. F.,</p> <p>wyjaśnienia D. N. (1),</p>	<p>98v., 650</p> <p>427-431, 562-634</p> <p>98, 650</p> <p>98</p> <p>42-47</p> <p>98-99</p> <p>98-100</p> <p>42-47</p> <p>98-100</p> <p>652</p> <p>202-204</p> <p>98-100</p> <p>651-651v.</p> <p>98-100</p> <p>42-47</p> <p>4-7</p> <p>98-100</p> <p>42-47</p> <p>98-100</p> <p>146</p>	

odbierze paczkę, którą następnie przewiezie do K. i wyda osobie będącej pracownikiem mężczyzny o imieniu K..

D. N. (2) pierwszą paczkę odebrał z W., z mieszkania przy ul. (...), którą następnie – zgodnie ze wskazówkami K. – przewiózł do K. i przekazał nieustalonemu mężczyźnie, którego zleceniodawca przedstawił jako swojego pracownika, a który czekał na niego w miejscu wskazanym telefonicznie przez zleceniodawcę. Przesyłkę wydała mu starsza kobieta, z którą nie zamienił słowa.

Przewożona paczka była zawinięta w nieprzezroczystą folię i oklejona taśmą. D. N. (2) nie widział, co znajduje się w środku.

Następnie D. N. (2) i mężczyzna podający się za K. ustalili, że D. N. (2) będzie świadczył podobne usługi „na telefon” i w związku z tym będzie dyspozycyjny każdego dnia pomiędzy godzinami 12 a 16 i gotowy niezwłocznie wyruszyć pod adres wskazany przez K. celem odebrania i przewiezienia przesyłki.

K. zadzwonił ponownie około 30 marca 2020r. ze zleceniem odbioru i przewozu przesyłki z D. do K.. Poleciał D. N. (2),

dowód z dokumentu – 434-440
zeszyt,

658

wyjaśnienia D. N. (1),

Informacja o karalności,

dokumenty,

Pismo prokuratora,

by udał się do wskazanego miasta i czekał na dalsze dyspozycje. Na miejscu K. zadzwonił i odwołał zlecenie. Rozliczenie za ten kurs D. N. (2) otrzymał w miejscowości Ł. od nieustalonego mężczyzny.

W ten sposób D. N. (2) odwiedził:

- 1.04.2020r. P.,
- 2.04.2020r. P.,
- 3.04.2020r. G.,
- około 15.04.2020r. K., R.,
- 20.04.2020r. Ś.,
- 21.04.2020r. T.
- 22.04.2020r. S.,
- 23.04.2020r. I.,
- 27.04.2020r. O..

W dniu 1 kwietnia 2020r. na zlecenie K. N. pojechał do S., skąd odebrał paczkę, którą przekazała mu kobieta w wieku około 30 lat, a następnie przesyłkę przewiózł – zgodnie ze zleceniem – do K. i przekazał nieustalonemu mężczyźnie, który jednocześnie rozliczył zlecenie wręczając należność za przewóz.

Kobietą, która przekazała paczkę D. N. (2) była M. B., wnuczka C. B., do której tego dnia około godziny 13:00 zadzwonił nieustalony mężczyzna, który przedstawił się jako policjant informując rozmówczynię, że jej

wnuczka spowodowała wypadek drogowy. W słuchawce słychać było również rozhisteryzowany głos kobiety. Dalszą część rozmowy prowadziła M. B.. Mężczyzna powiedział, że kobieta powinna przekazać pieniądze po to, by „sprawa nie trafiła do prokuratury”. Mężczyzna ten nakazał, by rozmówczynie włożyła gotówkę do foliowej torby, a następnie –przekazała mężczyźnie, który po nią się zgłosi. C. B. przeznaczyła na ten cel kwotę 23.000 zł.

W dniu 28 kwietnia 2020r. na zlecenie K. N. pojechał do S., skąd odebrał paczkę, którą przekazała mu starsza kobieta, a następnie przesyłkę przewiózł – zgodnie ze zleceniem – do K. i przekazał nieustalonemu mężczyźnie, który jednocześnie rozliczył zlecenie wręczając należność za przewóz.

Kobietą, która przekazała paczkę D. N. (2) była K. M., do której tego dnia około godziny 10:00 zadzwonił nieustalony mężczyzna, który przedstawił się jako policjant informując rozmówczynię, że jej wnuczek spowodował wypadek drogowy. Mężczyzna powiedział również, że kobieta powinna przekazać pieniądze po to, by „sprawa nie poszła do prokuratora”. Mężczyzna

ten nakazał, by K. M. włożyła gotówkę do foliowej torby i okleiła taśmą, a następnie –przekazać mężczyźnie, który po nie się zgłosi. K. M. przekazała kwotę 40.000 zł.

W dniu 29 kwietnia 2020r. K. polecił D. N. (2) wyjazd do B.. Gdy D. N. (2) dotarł na miejsce, K. polecił mu obejrzenie domu pod adresem przy ul. (...). D. N. (2) wykonał polecenie, opisał budynek swojemu rozmówcy, po czym K. poinformował go o tym, żeby wracał do domu, ponieważ w B. nie będzie odbioru paczki. Kiedy D. N. (2) wyjeżdżał z B., został zatrzymany przez Policję.

W domu, który oglądał D. N. (2) mieszka B. F.. Tego dnia do B. F. zadzwonił mężczyzna, który oświadczył, że jest policjantem, a jej syn spowodował wypadek drogowy i aby nie zostać aresztowanym kobieta powinna wpłacić pieniądze tytułem kaucji.

B. F. zwietrizyła podstęp i postanowiła zawiadomić policję.

Schemat współpracy D. N. (1) i mężczyzny przedstawiającego się jako (...) był zawsze taki sam: zleceniodawca przez telefon wskazywał miejscowość, do której kurier miał się udać oraz godzinę przyjazdu, nakazując kierowcy

oczekiwanie na dalsze dyspozycje, po czym albo wskazywał adres, pod którym D. N. (2) miał odebrać paczkę, albo informował, że ma on wrócić do domu bez zrealizowania odbioru.

D. N. (2) nie miał wiedzy, co znajduje się w przewożonych paczkach, ani też jakie jest ich przeznaczenie. Nigdy na ten temat nie rozmawiał z K., od którego uzyskiwał wyłącznie precyzyjne i zdawkowe zlecenia. Nie był informowany także o tym, kim są osoby, które paczki przekazują do przewozu.

Wszystkie kursy, a także ilość przejechanych kilometrów, czas trwania „postojowego”, kwestie wzajemnych rozliczeń z K. N. zapisywał w specjalnie w tym celu zaprowadzonym zeszycie, który woził ze sobą w samochodzie.

Rozmowy telefoniczne z K. N. prowadził z telefonu komórkowego, zarejestrowanego na własne nazwisko.

D. N. (2) nie był karany.

D. N. (2) wielokrotnie uczestniczył w działalności na rzecz społeczności lokalnej, pomagając w organizowaniu akcji dobroczynnych i charytatywnych. Posiada nieposzlakowaną opinię w miejscu zamieszkania.

<p>W Prokuraturze Rejonowej w B. pod sygn. akt (...) toczy się postępowanie w sprawie użycia przemocy wobec D. N. (1), jaka miała być stosowana przez funkcjonariuszy policji KPP w B. podczas czynności procesowych wykonywanych z udziałem oskarżonego.</p> <p>Postępowanie dotyczące osoby (bądź – osób), które podszywały się pod funkcjonariuszy policji w rozmowach z pokrzywdzonymi zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawców przestępstwa.</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>	<p>D. N. (2)</p>	<p>I. w okresie co najmniej od marca 2020r. do 30 kwietnia 2020r. w B., S., wspólnie z nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa metodą na tzw. „policjanta” tj. o czyn z art.258 § 1 kk</p> <p>II. w dniu 30 kwietnia 2020r. w B. przy ulicy (...) działając wspólnie</p>	

i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, usiłował doprowadzić B. F. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 180.000 zł w ten sposób, iż zgodnie z wcześniej przyjętym podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, że syn jej uczestniczył w wypadku drogowym, żądając za odstąpienie od jego zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które miał osobiście odebrać od B. F., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, tj. o czyn z art.13 § 1 kk w zbiegu z art.286 § 1 kk i art.65 § 1 kk

III. w dniu 1 kwietnia 2020r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził C. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 23.000 zł w ten sposób, iż zgodnie z wcześniej przyjętym podziałem ról, nieustalone

osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za wnuczkę K. R. oraz za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, że jej wnuczka uczestniczyła w wypadku drogowym, żądając za odstąpienie od jej zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które następnie osobiście odebrał od M. B., działającej na polecenie C. B., tj. o czyn z art.286 § 1 kk i art.65 § 1 kk

IV. w dniu 28 kwietnia 2020r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził K. M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 40.000 zł w ten sposób, iż zgodnie z wcześniej przyjętym podziałem ról, nieustalone osoby zadzwoniły do pokrzywdzonej podając się za jej wnuka o imieniu D. oraz za funkcjonariusza Policji, wprowadzając ją w błąd co do swojej tożsamości oraz okoliczności, żądając za odstąpienie od jego zatrzymania wpłacenia wskazanej wyżej kwoty, które następnie osobiście odebrał od K. M., tj. o czyn z art.286 § 1 kk i art.65 § 1 kk.

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków, dowody z dokumentów, Informacje o karalności	<p>Wszystkie osobowe źródła dowodowe, w tym wyjaśnienia oskarżonego, zeznania pokrzywdzonych oraz świadków Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one zgodne i wzajemnie się uzupełniały, dając jednolity obraz zdarzeń będących przedmiotem postępowania. O ile spontaniczność i szczerść depozycji pokrzywdzonych nie budziła żadnych wątpliwości, to nie ma żadnych podstaw, by cechy tej – pomimo odmiennej roli procesowej, w jakiej znalazł się D. N. (2) – nie przyznać również relacjom procesowym oskarżonego.</p> <p>Ten sam walor posiadały inne dowody przedstawione zarówno przez oskarżenie (w szczególności: zeszyt z notatkami dotyczącymi zleceń przewozowych, zapisy rozmów telefonicznych</p>	

		oskarżonego, zarejestrowane przy pomocy urządzenia zainstalowanego w jego samochodzie, historia rozmów oraz treści wiadomości tekstowych ujawnione w telefonie D. N. (1)), jak i przez obronę (kopie wpisów w mediach społecznościach oraz portalach ogłoszeniowych, pisma i oświadczenia oraz dokumenty potwierdzające dotychczasowy tryb życia oskarżonego).	
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<i>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<u>Zarzuty: II., III., IV.</u>			

Z niespornych ustaleń wynika, że D. N. (2) swoimi zachowaniami opisanymi w zarzutach III. i IV. aktu oskarżenia zrealizował znamiona przedmiotowe występkę z art.286 § 1 kk w formie współsprawstwa właściwego.

Jego zachowania, polegające na odbieraniu paczek z zawartością pieniędzy od kobiet uprzednio wprowadzonych w błąd co do rzeczywistego przeznaczenia przekazywanej przez nie gotówki przez nieustalonych telefonicznych rozmówców, realizowały wprost jedno z czasownikowych znamion art.286 § 1 kk pod postacią „doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem”. W tym więc sensie, w potocznym znaczeniu tego słowa, D. N. (2) był współsprawcą dwóch z zarzucanych mu oszustw, ponieważ jego działania wieńczyły misterny i brawurowy plan wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych celem skłonienia ich do przekazania pieniędzy w związku z fikcyjnymi zdarzeniami, które spotkać miały ich bliskich.

Przypomnieć jednak należy o tym, co dla prawnika jest dość oczywiste, zaś dla osób

nie mających wiedzy prawniczej nie jawi się jako oczywistość, że dla uznania oskarżonego za winnego zarzucanego przestępstwa umyślnego, prócz zrealizowania znamion przedmiotowych opisanych w konkretnej normie prawnej, konieczne jest również niebudzące wątpliwości ustalenie, że ów oskarżony miał zamiar popełnienia czynu, który się mu zarzuca.

Występek z art.286 § 1 kk jest umyślnym przestępstwem, które może zostać popełniony wyłącznie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, obejmującym cel i sposób jego realizacji. Inaczej rzecz ujmując, oszustwo zostaje dokonane wtedy, gdy obok elementów opisanych w omawianej normie prawnej, istnieje po stronie sprawcy bezpośredni i kierunkowy zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej, obejmujący określony w tym przepisie, oszukańczy sposób działania. Zatem elementy przedmiotowe oszustwa muszą się mieścić w świadomości sprawcy i powinny być objęte jego wolą. Oznacza to, że w procesie dowodzenia należy wykazać, że sprawca nie tylko przewidywał, że jego zachowanie stanowiło element oszustwa i godził się na taki stan rzeczy, ale

że **chciał** popełnić owo przestępstwo.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności sprawy Sąd Okręgowy uznał, że D. N. (2), odbierając pieniądze od pokrzywdzonych nie tylko nie chciał, by w ten sposób doprowadzić je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale również nie miał świadomości, że swoim zachowaniem doprowadza do takiego rozporządzenia na skutek uprzednio podjętych, oszukańczych działań innych sprawców.

Sam oskarżony od początku postępowania karnego w niniejszej sprawie negował fakt, by swoją umyślnością obejmował to, że kobiety, które wręczały mu przesyłki były uprzednio wprowadzone w błąd przez podstępного rozmówcę. Stanowczo przeczył, by wiedział, lub choćby – przypuszczał – że jego aktywność objęta aktem oskarżenia jest istotnym elementem przestępczej gry, w którą został uwikłany. Jednocześnie Sąd nie znalazł choćby poszlaki, która wskazywałaby, że takie twierdzenia oskarżonego mogą być uznane za nieprawdziwe. Przeciwnie. Prezentowana przez niego konsekwentnie i niezmiennie wersja zdarzeń znalazła

potwierdzenie w innych ustalonych okolicznościach i dowodach.

Po pierwsze, z zebranych dowodów wynika, że D. N. (2) od lat trudnił się zarobkowym, nieformalnym świadczeniem usług przewozowych. Wskazują na to liczne umowy, których był stroną, wydruki korespondencji mailowej, jaką prowadził on w związku ze świadczonymi usługami, zabezpieczony w jego samochodzie podczas zatrzymania zeszyt z zapiskami, a także prowadzona od lat promocja, jaką zamieszczał na forach i mediach społecznościach. Z powyżej okoliczności można więc wnioskować, że na wiarę zasługują te jego twierdzenia, w których opisywał on genezę znajomości z mężczyzną przedstawiającym się jako (...). Sąd nie znalazł podstaw, by uznać za nieprawdziwe te jego słowa, w których podawał, że zleceniodawca nie był mu wcześniej znany, a ich znajomość ograniczała się wyłącznie do przekazywania telefonicznych zleceń odebrania i przewiezienia przesyłek. Co więcej, fakt ten znalazł oparcie w ustaleniu, że D. N. (2) pozostawał w tym czasie bez pracy, zaś świadczenie

usług przewozowych było jedynym jego źródłem utrzymania, zatem przyjęcie zleceń od domniemanego K. stanowiło dla niego intratną i przez to – niewątpliwie kuszącą – propozycję. O tym, że obydwaj mężczyźni nie znali się osobiście można wnioskować również w oparciu o fakt, że wszystkie połączenia telefoniczne pomiędzy nimi pochodziły z numerów zagranicznych, usytuowanych w W.

Po drugie, D. N. (2) w żaden sposób nie próbował zatrzeć śladów swojej działalności na rzecz nieustalonego zleceniodawcy.

Dla własnych potrzeb wynikających z konieczności wzajemnych z K. rozliczeń prowadził „buchalterię” w postaci zeszytu, w którym zapisywał daty odbytych kursów, ilości kilometrów, nazwy miejscowości, czas trwania „postojowego” oraz bieżący stan rozliczeń. Co więcej, zeszyt ten oskarżony woził ze sobą w samochodzie.

Ze swym zleceniodawcą komunikował się przy użyciu telefonów komórkowych, których numery przypisane były do niego imiennie. Jednocześnie nie usuwał z nich zarówno historii połączeń, jak i wiadomości

tekstowych pochodzących od (...).

Reasumując, D. N. (2) nie podejmował żadnych działań, które miały na celu „zatarcie śladów” jego sprzecznej z prawem działalności. Z faktu tego można z powodzeniem wyprowadzić wniosek, że tak opisane jego zaniechania dowodziły braku świadomości faktycznego znaczenia proceduru, w którym mimowolnie uczestniczył. Gdyby bowiem było inaczej, oskarżony zachowałby choćby w minimalnym stopniu „przestępcze BHP” kamuflując ślady powiązań ze swym zleceniodawcą na wypadek jego zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji, czego mógł, lub chociażby – powinien spodziewać się przy założeniu, że znałby, bądź choćby domyślał się faktycznych okoliczności, w jakich świadczył usługi przewozowe.

Po trzecie, na uwagę zasługuje to, że z zeznań pokrzywdzonych wynikało, iż rozmówca, który w rozmowach przez telefon podszywał się pod policjanta nakazywał pokrzywdzonym, by nie rozmawiały z mężczyzną, który przybędzie po odbiór gotówki. Z okoliczności tej można wnioskować, że gdyby D. N. (2) był świadomym współsprawcą

przedsiębranych, sprzecznych z prawem akcji, albo co najmniej osobą wtajemniczoną w kulisy zdarzeń, ów „fałszywy policjant” nie powinien obawiać się, że wprowadzane w błąd kobiety nawiążą z nim werbalny kontakt. A contrario z przytoczonego faktu wnioskować można, że oskarżony nie miał świadomości zarówno okoliczności, w jakich pokrzywdzone wręczały mu przesyłki, jak i jego domniemanej roli, która wynikała z wersji przedstawionej przez oszusta przez telefon (nie wiedział i nie przypuszczał, że w ich oczach jawi się jako funkcjonariusz odbierający pieniądze przeznaczone na kaucję w zamian za odstąpienie od zatrzymania osoby bliskiej pokrzywdzonym). W tym więc znaczeniu uprawnione jest przyjęcie, że był on „nieuświadomionym narzędziem” do realizacji przestępczego celu w rękach faktycznego oszusta.

Po czwarte, osobisty kontakt, który Sąd z oskarżonym miał na sali rozpraw, w powiązaniu z dokumentami przedstawionymi przez obronę na okoliczność dotychczasowego trybu życia D. (k. 432-440) dały podstawę, by uznać, że jego cechy osobowe

nie predestynowały go roli, jaką przypisał mu prokurator w akcie oskarżenia. W istocie oskarżony to osoba uprzednio niekarana, nieśmiała, pozbawiona pewności siebie, sprawiająca wrażenie nieco nieporadnej, a przy tym – prostolinijna i z gruntu szczerą. Nie sposób przyjmować, by te jego cechy pozwalały oskarżonemu na świadome uczestniczenie w procederze oszustw, które są mu zarzucane. Paradoksalnie to właśnie naiwność i łatwowierność D. N. (1) pozwoliły faktycznemu sprawcy na wykorzystanie jego osoby dla osiągnięcia własnych, przestępczych celów, czyniąc z niego raczej kolejną ofiarę swoich manipulacji, niż współnika w przestępstwie.

Nie bez znaczenia dla oceny jego wersji zdarzeń oraz świadomości faktycznego ich przebiegu było również to, że D. N. (2) w toku składania obszernych wyjaśnień od samego początku nie tylko wyczerpująco i szczerze opisał wszystkie zajścia, o które był rozpytywany, ale również dokonał swoistej autodenuncjacji. Przesłuchiwany w toku śledztwa sam, z własnej woli wyjawiał okoliczności czynu zarzucanego w punkcie IV. aktu oskarżenia. Co znamienne,

to właśnie jego wyjaśnienia stanowiły dowód pozwalający na wykrycie tego przestępstwa, bowiem – jak przyznała sama pokrzywdzona K. M. – formalne zawiadomienie o tym przestępstwie nie zostało przez nią złożone. Oskarżony opisał również odbiór pierwszej paczki, który miał miejsce we W. (prokurator nie podjął próby wyjaśnienia tego zdarzenia, pomimo tego, że oskarżony precyzyjnie wskazał czas i miejsce owego odbioru).

Powyższa okoliczność dowodzi szczerości relacji zaprezentowanej przez D. N. (1), a Sąd nie dostrzegł racjonalnych powodów, by oceny tej nie rozszerzyć także na jego wyjaśnienia dotyczące świadomości charakteru procederu, w którym uczestniczył.

Po piąte, świadomość oskarżonego, a raczej – jej brak – co do charakteru przedsięwziętych czynności ilustrują dwie rozmowy telefoniczne (z mężczyzną zlecającym odbiór paczek, oraz ze znajomym oskarżonego) jakie zostały zarejestrowane przy pomocy urządzenia elektronicznego zainstalowanego w samochodzie D. N. (1), odbyte w dniu 1 kwietnia 2020r., których zapis znalazł się na kartach 388 i 389 akt sprawy.

Treść tych rozmów w pełni wpisuje się w wersję prezentowaną konsekwentnie przez oskarżonego, z której wynika, że przyjmowane zlecenia traktował on bez świadomości faktycznego znaczenia procederu, w którym uczestniczy, nie znając rzeczywistego, przestępczego ich charakteru. Analizowane zapisy wskazują również, że D. N. (2) nie znał mężczyzny, który zlecał mu przewozy, nigdy nie był informowany o faktycznej zawartości paczek, które odbierał, a jego zadanie nie wykaczało w żaden sposób poza rolę kuriera.

Reasumując, mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że D. N. (2) nie mógł zostać uznany za winnego zarzucanych mu przestępstw opisanych w punktach od II. do IV. aktu oskarżenia z uwagi na brak zamiaru ich popełnienia.

Rozważając kwestię odpowiedzialności D. N. (1) za czyny zarzucane w punktach od II. do IV. aktu oskarżenia Sąd brał pod uwagę możliwość przyjęcia, że stanowiły one zjawiskową formę oszustwa, noszącą znamiona pomocnictwa do występku z art.286 § 1 kk.

Zauważyć trzeba, że o ile przestępstwo z art.286 § 1 kk może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym (o czym szerzej była mowa w powyższej części uzasadnienia), to pomocnictwo do oszustwa może zostać dokonane także z zamiarem ewentualnym. Zatem pomocnik dopuszcza się swego czynu nie tylko **chcąc** dopomóc sprawcy głównemu, ale również **przewidując** **możliwość**, że swoim zachowaniem takiej pomocy udziela, a mimo to **godząc się** na taki efekt swej działalności.

Zgodnie z art.18 § 3 kk stronę podmiotową pomocnictwa wyznacza z jednej strony zamiar, którym pomocnik obejmuje wszystkie znamiona przedmiotowe pomocnictwa opisane w powołanym przepisie, czyli zarówno ułatwianie innej osobie czynu zabronionego, jak i popełnienie przez tę osobę czynu, który zgodnie z wyobrażeniem pomocnika realizuje znamiona określonego przestępstwa.

Ponieważ problematyka zamiaru bezpośredniego omówiona została powyżej przy okazji rozważań prowadzonych dla sprawstwa głównego i w tym zakresie rozważania te pozostają aktualne

również w aspekcie pomocnictwa, istotą omawianej kwestii jest więc udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy D. N. (2), odbierając przesyłki od pokrzywdzonych przewidywał możliwość, że uczestniczy (pomaga) w procederze oszustwa i jednocześnie – czy fakt ten pozostawał dla niego co najmniej obojętny, a więc – czy pomagał w przestępstwie oszustwa z działając zamiarem ewentualnym.

Dekodując stronę podmiotową zachowania oskarżonego Sąd – prócz okoliczności przywołanych przy okazji oceny współsprawstwa – brał pod uwagę kontekst całej sytuacji, wielokrotność realizacji zleceń świadczonych przez oskarżonego, częstotliwość i charakter rozmów telefonicznych, jakie odbył z domniemanym K., a także treść jednej z nich, zarejestrowaną i utrwaloną w toku śledztwa, okoliczności przekazania pieniędzy oraz „pustych” kursów, jakie D. N. (2) wykonał na zlecenie (...), warunki ich współpracy (tak finansowe, jak i organizacyjne), sposób przekazania przewożonych paczek oraz wzajemnych rozliczeń, finalnie dochodząc do wniosku, że oskarżonemu

nie można przypisać w rozważanym zakresie działania z zamiarem ewentualnym.

Oceniając inkryminowane zachowania oskarżonego z perspektywy czasu i wiedzy, jaką Sąd posiadał w momencie wniesienia aktu oskarżenia wydaje się, że okoliczności z nimi związane powinny wzbudzić wątpliwości D. N. (1) co do rzeczywistego charakteru przedmiotowych zleceń. Jednakże istotne dla stwierdzenia istnienia zamiaru ewentualnego jest nie to, co D. N. (2) powinien w danych okolicznościach podejrzewać, lub wnioskować na ich podstawie, lecz to, czy faktycznie przewidywał, że jego działania stanowiły element pomocnictwa do oszustwa.

Sąd wyraża przekonanie, że o ile relacje D. N. (1) z mężczyzną przedstawiającym się imieniem K. mogły wzbudzić w oskarżonym pewien niepokój, czy bliżej nieokreśloną obawę, wynikającą z faktu, że oskarżony nie miał bezpośredniego kontaktu ze swym zleceniodawcą, który nie informował go, jakie paczki przewozi oraz nie sporządzał z nim żadnej umowy, to wciąż nie można przyjmować, by na podstawie powołanych wyżej okoliczności uzyskał

świadomość tego, że przesyłki, które przewozi zawierały pieniądze będące owocem przestępstwa. Jeśli do tego weźmie się pod uwagę naiwność i dotychczasową uczciwość życiową D. N. (1), to zasadnie można przyjmować, że okoliczności związane ze świadczonymi przez niego usługami przewozowymi nie były dla niego wystarczającą podstawą dla przewidywania, że jest on formalnym pomocnikiem sprawców oszustwa.

Zauważyć bowiem trzeba, że osoby, które wydawały owe paczki D. N. (2) były w różnym wieku, żadna z nich nie informowała oskarżonego o tym, co znajduje się w środku, jak również w jakim celu przesyłka ta jest przekazywana. W wyniku przebiegłej taktyki mężczyzny prowadzącego rozmowy telefoniczne z pokrzywdzonymi, miały one przykazane, by nie rozmawiać z oskarżonym. Co więcej, z ich zachowania oskarżony również nie mógł wywnioskować, że działania w których uczestniczy są co najmniej podejrzanym; spotkania z pokrzywdzonymi trwały kilkanaście sekund i ograniczały się wyłącznie do przekazania paczki, pokrzywdzone nie wykazywały żadnych oznak zdenerwowania,

bądź poruszenia, które mogłyby skłonić oskarżonego do refleksji związanych z przestępczym charakterem przedsięwzięcia, w którym uczestniczył.

Tak więc, o ile realizacja zleceń przewozowych, o których mowa, z perspektywy D. N. (1) mogła wydać się nietypowa, czy nawet dziwna, to żadna z przywołanych okoliczności nie pozwalała Sądowi na uzasadnione przyjęcie, że obejmował on świadomością to, że podejmując się odebrania przesyłek i dostarczenia ich we wskazane miejsce czynił to w odniesieniu do konkretnego, opisanego w art.286 § 1 kk czynu zabronionego.

Sąd Okręgowy podziela pogląd, że sprawca, by mógł zostać uznany za pomocnika, musi obejmować swą świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania, w tym szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia tego czynu przez inną osobę (tak: w uzasadnieniu do wyroku SA w Warszawie z 24.06.2015r., II AKa 39/15, L.). W niniejszej sprawie taka sytuacja nie

miała miejsca, w związku z czym przypisanie oskarżonemu dokonania występku z art.286 1 kk w niesprawczej postaci współdziałania opisanej w art.18 3 kk byłoby niezasadne i nieuprawnione.

Zarzut I.

Powszechnie przyjmuje się, że zorganizowana grupa jest „wyższą” formą współsprawstwa, tym różniącą się od zwykłego działania wspólnie i w porozumieniu, że tworzą ją co najmniej trzy osoby, których zachowania posiadają pewien, w miarę stały schemat organizacyjny determinowany celem przestępczego współdziałania, noszący cechy zorganizowania i przejawiający się strukturą pionową – z zarysowanym ośrodkiem przywódczym lub poziomą – wskazującą na trwały podział ról w ramach owej struktury. Sąd Okręgowy podziela zapatrywanie, w myśl którego w pojęciu "zorganizowania" tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), trwałość, więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie

narzędzi popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprawianie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami (tak: wyrok SA w Krakowie z 7.12.2000 r., II AKa 184/00, KZS 2001, Nr 1, poz. 26; wyrok SA w Poznaniu z 25.3.1999 r., II AKa 45/99, OSA 2000, Nr 2, poz. 15; Z. Ć., W. problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, Prok. i Pr. 2001, Nr 12, s. 7-12).

Prócz opisanych wyżej elementów przedmiotowych, charakteryzujących udział w zorganizowanej grupie przestępczej, równie istotne jest przypisanie sprawcy występkowi z art.258 § 1 kk co najmniej działanie z zamiarem ewentualnym, co oznacza, że sprawca powinien co najmniej przewidywać możliwość działania w takiej grupie i jednocześnie – godzić się na to.

Tymczasem przeprowadzone na rozprawie głównej postępowanie dowodowe doprowadziło do skrajnie przeciwnych wniosków niż te, które stanowiły podstawę do sformułowania zarzutu I. aktu oskarżenia.

Sąd nie doszukał się żadnego dowodu, który pozwoliłby na ustalenie, że D. N. (2) – tak, jak nie posiadał świadomości, że uczestniczy w oszustwie – tak również nie miał świadomości tego, że jego działania stanowiły element zorganizowanego przestępczego procederu, w który zaangażowani byli, prócz niego samego, także inni członkowie grupy. Brak jest dowodów, które mogłyby stanowić podstawę do stwierdzenia, że oskarżony choćby przewidywał, że odbieranie paczek o nieustalonej zawartości oraz przewożenie ich we wskazane miejsce przez zlecającego tę usługę wpisuje się w szerszy kontekst ściśle zaplanowanej i metodycznie realizowanej przestępczej działalności.

W tym kontekście pełną aktualność zachowują rozważania, które obszernie przedstawione zostały przy okazji oceny strony podmiotowej czynów zarzucanych D. N. (2) w punktach od II. do IV. aktu oskarżenia.

Zarzut II.

Jedynie uzupełniająco, obok rozważań dotyczących strony podmiotowej czynów zarzucanych D. N. (2) Sąd Okręgowy zauważa, że kwalifikowanie działania oskarżonego, opisanego

w punkcie II. aktu oskarżenia jako usiłowania do przestępstwa oszustwa, niezależnie od niemożności ustalenia zamiaru po stronie oskarżonego popełnienia czynu z art.286 § 1 kk, jest nieuprawnione.

Zgodnie z art.13 § 1 kk usiłowanie dopuszcza się ten, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Nie sposób przyjmować, bez narażenia się na zarzut dowolności, by D. N. (2) oglądając dom B. F., a następnie – przekazując informację przez telefon domniemanemu K. – bezpośrednio zmierzał do wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd, bądź do doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----	-----	-----	-----
inne zagadnie nia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6.	<p>W związku z uniewinnieniem oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów sąd na podstawie art.632 pkt 2 kpk ustalił, że koszty postępowania poniesie Skarb Państwa.</p>		
Podpis			

--	--